

Arrest

nr. 164 901 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 6 oktober 2009 een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 8 september 2010 ontvankelijk verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt op 14 februari 2013 een beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoekende partij stelt tegen deze beslissing op 11 april 2013 een beroep tot nietigverklaring

in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad). Bij arrest nr. 107 781 van 31 juli 2013 wordt de afstand van het geding vastgesteld.

1.2. Verzoekende partij dient op 25 april 2013 een tweede aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 24 mei 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 7 juni 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.04.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

P., M. D. (...) (R.R.: 042020638045)

Geboren te U. (...) op (...)

Nationaliteit: Angola

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 14.02.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 06.10.2009. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor, waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 06.10.2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing d.d. 14.02.2013 werd reeds ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt de verzoekende partij een schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*, van artikel 62 van vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

3.2. Het eerste middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, door gewoon te beweren dat haar aanvraag ongegrond is, op basis van onterechte argumenten met name dat verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die voldoende ernstig is en dat een terugkeer naar het land van herkomst dus geen probleem vormt.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om zijn aanvraag voor machtiging tot verblijf op grond van art. 9 ter af te wijzen.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich tot het verwijzen naar de vorige verblijfsaanvraag van verzoekende partij. De dienst vreemdelingenzaken stelt dat uit het nieuwe medisch attest zou blijken dat de medische toestand niet gewijzigd is ten opzichte van die vorige aanvraag.

Bovenstaande blijkt absoluut onvoldoende om afwijzing van de aanvraag te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van de weigeringsbeslissing is bijgevolg ondermaats.

Betrokkene lijdt inderdaad nog steeds aan diabetes, astma, tinnitus en hepatitis C. Dit zijn chronische aandoeningen die nauwe opvolging en behandeling vereisen. De gezondheidstoestand is echter niet dezelfde gebleven, maar is erop achteruit gegaan. Had de ambtenaar geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij zelf onderzocht dan was dit gebleken.

De gezondheidstoestand van verzoekende partij houdt wel degelijk een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

3.3. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting blijkt dat tevens de schending wordt aangehaald van het zorgvuldigheidsbeginsel

3.4. De uiteenzetting gaat als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet hun die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Het redelijkheids en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd en zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Deze zaak is bijgevolg niet op haar gegrondheid onderzocht en men heeft slechts vluchtig de medische attesten vergeleken.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

De aangehaalde middelen hun dan derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

3.5. Omwille van hun onderlinge verknochtheid, onderzoekt de Raad beide middelen samen.

3.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het beginsel verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 oktober 2009 op 14 februari 2013 ongegrond werd verklaard, dat het voorgelegde medisch attest slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt en dat in de beslissing van 14 februari 2013 reeds werd ingegaan op de

gezondheidstoestand van verzoekende partij. De gemachtigde besluit dat, indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf, deze aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Het middel zal verder worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing is gesteund op deze bepaling.

3.7. Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar haar vorige verblijfsaanvraag, waarbij wordt gemotiveerd dat uit het nieuw medisch attest zou blijken dat haar medische toestand niet gewijzigd is ten opzichte van de vorige aanvraag. Een dergelijke motivering acht zij *“absoluut onvoldoende”* om de *“afwijzing van de aanvraag te rechtvaardigen”*. Zij lijdt nog steeds aan diabetes, astma, tinnitus en hepatitis C. Zij stelt dat dit chronische aandoeningen zijn die nauwe opvolging en behandeling vereisen. Verzoekende partij onderstreept dat haar gezondheidstoestand echter niet dezelfde is gebleven, maar erop achteruit is gegaan. Indien de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken dit had onderzocht, dan was dit gebleken. De zaak is bijgevolg niet op haar gegrondheid onderzocht, men heeft slechts vluchtig de medische attesten vergeleken. Om die reden beslist de gemachtigde volgens verzoekende partij *“onvoldoende gefundeerd en zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is”*. Verzoekende partij besluit dat haar gezondheidstoestand wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit.

3.8. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

*“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:
(...)”*

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De Raad merkt op dat een onontvankelijkheidsbeslissing genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet geen beoordeling inhoudt over de grond van de voorgelegde aandoeningen, met name of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Deze beoordeling heeft de wetgever uitdrukkelijk toegewezen aan de medische appreciatie van de ambtenaar-geneesheer, zoals blijkt uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Een onontvankelijkheidsbeslissing genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet betreft slechts de vaststelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van een latere aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Dit behoort tot de appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris.

Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag onontvankelijk te verklaren.

3.9. Verzoekende partij voegde aan haar tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter, vermeld in punt 1.2., een standaard medisch getuigschrift van 23 maart 2013 en aantal medische bijlagen toe.

Aangaande haar tweede aanvraag, luiden de motieven van de bestreden beslissing als volgt: *“Op 14.02.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 06.10.2009. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor, waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 06.10.2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing d.d. 14.02.2013 werd reeds ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”*

Het determinerende motief van de bestreden beslissing heeft betrekking op de vaststelling dat het voorgelegde medische getuigschrift de reeds in een eerdere aanvraag aangehaalde gezondheidstoestand slechts bevestigt en dat deze gezondheidstoestand ongewijzigd is.

De verzoekende partij betwist dat haar gezondheidssituatie ongewijzigd is gebleven, doch de Raad merkt op dat verzoekende partij zich beperkt tot de loutere vermelding dat haar gezondheidstoestand er wel degelijk op achteruit is gegaan sedert haar eerdere aanvraag. Zij licht dit argument niet verder concreet toe, en stelt enkel dat de medische attesten vluchtig zijn vergeleken, zonder op precieze wijze aan te duiden met welke nieuwe medische elementen dan geen rekening zou zijn gehouden. Verzoekende partij toont niet aan waaruit zou moeten blijken dat haar medische toestand danig veranderd of verergerd is. Verzoekende partij preciseert niet welke elementen die zij heeft voorgelegd in het kader van haar tweede verblijfsaanvraag, niet eerder werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Zij toont noch met de voorgelegde medische attesten, noch met deze toelichting aan dat de elementen die aan de basis liggen van haar tweede aanvraag, met name een welbepaalde gezondheidsproblematiek, verschillend zijn van deze die zij aanbracht bij haar eerste aanvraag.

De Raad stelt bovendien vast dat in het voorlegde standaard medisch getuigschrift van 23 maart 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt, niet wordt vermeld dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij erop achteruit is gegaan.

Verzoekende partij houdt verder voor dat haar gezondheidstoestand wel degelijk een risico inhoudt voor haar leven of voor haar fysieke integriteit en dat er nood is aan nauwe opvolging en behandeling. De Raad stelt evenwel vast dat blijkens het administratief dossier haar medische aandoeningen reeds werden voorgelegd en ingeroepen naar aanleiding van de eerdere aanvraag, vermeld in punt 1.1., die ongegrond werd verklaard op 14 februari 2013 waarbij de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer oordeelden dat de medische aandoeningen van verzoekende partij geen risico inhouden voor haar

leven of haar fysieke integriteit. Hiertegen werd beroep ingediend bij de Raad. Evenwel werd bij arrest nr. 107 781 van 31 juli 2013 de afstand van het geding vastgesteld.

3.10. Zoals hiervoor is uiteengezet, volstaat het dat een eerdere aanvraag op grond van bepaalde medische elementen is ingediend opdat een latere op grond van diezelfde elementen ingediende aanvraag niet-ontvankelijk moet worden verklaard. In casu toont verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde de voorliggende feitelijke gegevens onzorgvuldig of onjuist heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat haar gezondheidstoestand “ongewijzigd” is ten aanzien van de eerdere aanvraag. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Aldus kan de verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij betoogt dat het onredelijk en onzorgvuldig is dat haar aanvraag “niet op haar gegrondheid onderzocht”.

Evenmin kan zij worden gevolgd waar zij stelt dat de ambtenaar-geneesheer haar zelf had moeten onderzoeken om te zien dat haar gezondheidstoestand was achteruit gegaan. Het kwam verzoekende partij immers toe om in haar tweede aanvraag duidelijk te vermelden dat haar gezondheidstoestand is gewijzigd ten aanzien van de eerste aanvraag. In casu maakt verzoekende partij met haar summier betoog niet aannemelijk dat de voorgelegde elementen in het kader van haar tweede aanvraag niet reeds werd ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag.

De verzoekende partij toont verder niet aan dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er wordt bijgevolg niet aangetoond dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, of het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.11. Waar de verzoekende partij in haar eerste middel nog wijst op een “schending van het recht van verdediging”, wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het enig middel, in zoverre ontvankelijk, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES